

Η ταραχή αποτέλεσμα ελλείψεως προετοιμασίας μας (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

[/ Πεμπτούσια](#)

Ποιοί ξαφνιάζονται και αισθάνονται ταραχή; Οι απροετοίμαστοι να αντιμετωπίσουν μια δυσκολία, μια εξέταση, μία εχθρική επιδρομή, μία απρεπή συμπεριφορά ενός συνανθρώπου, μίαν αρρώστια, ένα θάνατο. Ταράσσονται οι αμελείς μαθητές, όταν ο δάσκαλος τους καλεί για εξέταση. Ταράσσονται οι στρατιώτες, όταν βλέπουν τον εχθρό να προβάλλει και δεν είναι έτοιμοι να τον αντιμετωπίσουν. Ταράσσονται οι ασθενείς όταν ο γιατρός τους ανακοινώνει τη μορφή της ασθένειάς τους. Ταράσσονται οι μη υπομονετικοί συνάνθρωποί μας από τις αντιδράσεις, τους εκνευρισμούς, τις, άδικες πολλές φορές, συμπεριφορές των άλλων. Ταράσσονται οι χλιαροί στην πίστη, οι ευαίσθητοι αλλά απρόσεκτοι, όταν πέσουν αναπόφευκτα στην αμαρτία. Ταράσσονται οι γονείς όταν μαθαίνουν ότι τα παιδιά τους έχουν μπλέξει με κακές παρέες, με ναρκωτικά, με ανθρώπους του υποκόσμου που τα παρασύρουν στον όλεθρο και στην καταστροφή. Ταράσσονται οι ψυχές όταν εννοήσουν το θάνατο, γιατί μπροστά τους επικρέμαται η σπάθη του δικαιοκρίτου Κυρίου. Μας το λέει και η εξόδιος ακολουθία: «Θρηνώ και οδύρομαι όταν εννοήσω τον θάνατον». Η έλλειψη κατάλληλης προετοιμασίας σε κάθε περίπτωση οδηγεί στην ταραχή. Γι' αυτό και ο Ψαλμωδός μας λέει: «Ητοιμάσθην και ουκ εταράχθην» (Ψαλμ. 118, 60).

Οι επιμελείς μαθητές δεν τaráσσονται, γιατί η προετοιμασία τους τους θωρακίζει από οποιαδήποτε ξαφνική εξέταση του δασκάλου τους. Οι στρατιώτες που άγρυπνοι στέκουν με «εφ' όπλου λόγχην» και γνωρίζουν τις πονηρές κινήσεις του έχθρου δεν τaráσσονται με την παρουσία του. Την περιμένουν. Όλοι μας ταρασσόμαστε όταν οι άλλοι μας συμπεριφέρονται απαξιωτικά, μας προσβάλλουν, μας υποτιμούν, μας ερεθίζουν με λόγια και πράξεις, ενώ θα έπρεπε με απάθεια, ταπεινό φρόνημα και υπομονή να τους αντιμετωπίζουμε, για να αποφεύγουμε τον πειρασμό και την ταραχή. Για τις κρίσιμες αυτές στιγμές, που αναπόφευκτα έρχονται στην καθημερινότητά μας, άκουσα από έναν πνευματικό τη θεόσοφη φράση:

-Να μαζεύεις υπομονή!,

Δηλαδή να σκέφτεσαι από πριν πως θα τις διαχειρισθείς. Η προετοιμασία σου θα σου διώξει κάθε ταραχή.

Οι ασθενείς που είναι προσγειωμένοι στην πραγματικότητα και έχουν αποδεχθεί ότι οι ασθένειες είναι για όλους μας και όχι για μόνο τους άλλους, δεν τaráσσονται στο άκουσμα των ιατρικών γνωματεύσεων, αλλά καρτερικά και αγόγγυστα τις δέχονται και φέρνουν στα χείλη τους τα λόγια του Ιώβ «ως τω Κυρίω έδοξεν ούτω και εγένετο. Είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον» (Ιώβ α 21).

Όλοι μας οι χλιαροί περί την πίστη ας ακούσουμε το παράδειγμα του Οσίου Παϊσίου και ας μην θρηνούμε μετά τις πτώσεις μας. Η στιχομυθία του Γέροντα με κάποιον ανήσυχο νεαρό λίγο τροποποιημένη έχει ως εξής:

Γέροντα, πως θα ξεπεράσω τις πτώσεις μου;

- Σκοπός είναι να προλαβαίνεις να μην φθάνεις σ' αυτές. Άμα φθάσεις έχασες! Και το γάλα, αν δεν προλάβεις να το κατεβάσεις από τη φωτιά, μόλις φουσκώσει, χύνεται.

-Πως θα τις προλαβαίνω;

- Χρειάζεται επαγρύπνηση. Να παρακολουθείς τον εαυτό σου και να συγκρατείς το νου σου και τους λογισμούς σου, για να μη ριζώσει μέσα σου επιθυμία κακή, να μην γίνει αποδοχή της, να μην γίνει πάθος, γιατί μετά, και να θελήσεις να συγκρατηθείς και να την κόψεις με το τσεκούρι, δεν θα τα καταφέρεις. Να θυμάσαι αυτό που είπε ο Δαβίδ: «Ητοιμάσθην και ουκ εταράχθην» (Ψαλμ, 118, 60).

Είδες εκείνος ο μοναχός τι έκανε; Μόλις έβγαινε από το κελλί του, έκανε τον σταυρό του και έλεγε: «Θεέ μου, φύλαξέ με από τους πειρασμούς» και ήταν έτοιμος να αντιμετωπίσει οποιονδήποτε πειρασμό. Ήταν σαν να κρατούσε σκοπιά. Κοιτούσε από που θα του έλθει ο πειρασμός, για να αμυνθεί. Και μόνοι μας άμυνα δεν μπορούμε να κάνουμε όσο και αν προετοιμαζόμαστε. Η προσευχή μας φέρνει δίπλα μας τον Κύριο, που μας ενισχύει. Είναι η επέμβαση της μεγάλης δυνάμεως. Και αυτή τη χρειαζόμαστε πάντοτε!

Οι γονείς που μεγαλώνουν τα παιδιά τους με «παιδεία και νουθεσία Κυρίου» (Εφ. στ 4) χωρίς να υποκρίνονται, γιατί τα παιδιά έχουν την λεπτότητα να καταλαβαίνουν το γνήσιο από το κάλπικο, τότε παρακαλουθώντας τις κινήσεις των παιδιών τους, στέκουν δίπλα τους, είναι έτοιμοι κάθε στιγμή να τα προστατεύσουν από τα βέλη της σύγχρονης κοινωνίας, ώστε να μην φθάσουν να κλαύσουν για επερχόμενες πτώσεις. Και οι ψυχές που ο κτύπος τους είναι ρυθμισμένος με τους κτύπους του γλυκυτάτου μας Ιησού, και ο δρόμος της επίγειας ζωής τους είναι δρόμος Χριστού, δρόμος αρετής, δρόμος συνεχούς εγρηγόρσεως, δεν θα φθάσουν να πουν: «Τον χιτώνά σου βλέπω, Σωτήρ μου, κεκοσμημένον και ένδυμα ουκ έχω ίνα εισέλθω εν αυτώ.» Η ημέρα και η ώρα που θα έλθει ο Κύριος να χτυπήσει την πόρτα της καρδιάς μας είναι άγνωστες. Εμείς ως πιστοί δούλοι Κυρίου οφείλουμε να είμαστε πάντοτε έτοιμοι. Μας το λέει και ο Κύριος με το στόμα του Ευαγγελιστού Ματθαίου: «Γρηγορείτε και προσεύχεσθε, ίνα μη εισέλθητε εις πειρασμόν· το μεν πνεύμα πρόθυμον, η δε σαρξ ασθενής (Ματθ. κστ 41). Έτσι, όταν έλθει η ευλογημένη εκείνη ώρα της επισκέψεώς Του η παρουσία Του δεν θα μας ταραξει. Δεν θα μας δικαιολογήσει η λαϊκή φράση: «Σπίτι ασυγύριστο μουσαφήρη περιμένει». Και έτσι όχι μόνον δεν θα ταραχθούμε, αλλά και θα χαρούμε και θα πανηγυρίσουμε λέγοντας:

-Ελθέ, Κύριε, ο δούλος Σου με χαρά Σε προσμένει. «Δέξαι με ως ένα των μισθίων Σου (Λουκ. ιε 19). Πολύ επιθυμώ να με πάρεις κοντά Σου. Επιθυμώ, όπως ο Παύλος «αναλύσαι και συν Σοι είναι» (Φιλιπ. α 23). Ελθέ, ευλογημένε μου Κύριε!